

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

Ένας πολύ πιστός άνθρωπος ένιωθε πως ήταν πολύ κοντά στο λάβει τη φώτιση για το πώς να συνεχίσει τον δρόμο του.

Κάθε νύχτα, πριν πέσει να κοιμηθεί, παρακαλούσε τον Θεό να του στείλει ένα σημάδι για το πώς θα έπρεπε να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του. Πέρασε έτσι δυο-τρεις εβδομάδες σε μια κατάσταση σχεδόν μυστικιστική, περιμένοντας να λάβει ένα θεϊκό σημάδι.

Όσπου μια μέρα, περνώντας μέσα από το δάσος, βλέπει ελαφάκι ξαπλωμένο στο έδαφος, πληγωμένο, με το ένα πόδι μισοσπασμένο. Μένει να το κοιτάζει και ξαφνικά... εμφανίζεται ένα πούμα. Στη θέα του αισθάνεται να παγώνει. Το πούμα, εκμεταλλευόμενο την κατάσταση, είναι έτοιμο να κατασπαράξει το ελαφάκι. Άφωνος και παράλυτος από φόβο, μένει να κοιτάζει τη σκηνή, τρέμοντας στην ιδέα ότι το πούμα δεν θα ικανοποιηθεί μόνο με το ελαφάκι αλλά μετά θα επιτεθεί και στον ίδιο. Ξαφνικά, βλέπει το πούμα να πλησιάζει το ελαφάκι. Και τότε, συμβαίνει κάτι ανέλπιστο: αντί να το κατασπαράξει, το πούμα αρχίζει να του γλείφει τις πληγές.

Μετά φεύγει και γυρίζει με μερικά βρεγμένα κλαδιά που σπρώχνει με το πόδι του κοντά στο ελαφάκι για να μπορέσει εκείνο, όπως είναι ξαπλωμένο, να πιει λίγο νερό. Κατόπιν πάει φέρνει λίγη υγρή χλόη και τη σπρώχνει κι αυτήν κοντά στο ελαφάκι για να φάει. Απίστευτο.

Την άλλη μέρα, ο άντρας επιστρέφει σ' εκείνο το μέρος και βλέπει το ελαφάκι να είναι ακόμη ξαπλωμένο εκεί, και το πούμα να έρχεται ξανά για να το ταΐσει, να του γλείψει τις πληγές και να του δώσει να πιει. Τότε, σκέφτεται ο άντρας: «Αυτό είναι το σημάδι που έψαχνα»· είναι προφανές. Ο Θεός σου προμηθεύει αυτό που έχεις ανάγκη. Το μόνο που δεν πρέπει να κάνεις εσύ είναι να αγχώνεσαι και να τρέχεις απελπισμένος πίσω από τα πράγματα». Παίρνει λοιπόν το μπουγαλάκι του, κάθεται στην πόρτα του σπιτιού του και περιμένει να του φέρει κάποιος να φάει και να πιει. Περνάνε δύο ώρες, περνάνε τρεις, έξι ώρες, μια μέρα, δύο μέρες, τρεις μέρες... κανένας όμως δεν του δίνει τίποτε. Όσοι περνάνε από μπροστά του τον κοιτάνε, κι αυτός παίρνει ύφος κακομοίρη, μιμούμενος το τραυματισμένο ελαφάκι. Παρ' όλ' αυτά, όμως, δεν του δίνουν τίποτα. Όσπου μια μέρα περνάει κάποιος πολύ σοφός που ζούσε στο χωριό, κι ο καημένος ο άνθρωπος, που τώρα πια αισθάνεται μεγάλη αγωνία, του λέει:

«Ο Θεός με ξεγέλασε. Μου έστειλε ένα λάθος σημάδι για να με κάνει να πιστέψω ότι τα πράγματα ήταν με τον άλφα τρόπο ενώ ήταν με τον βήτα. Γιατί μου το 'κανε αυτό; Εγώ είμαι ένας άνθρωπος πιστός...»

Και του διηγείται τι είδε στο δάσος...

Ο σοφός τον ακούει και ύστερα τον λέει:

«Θέλω να ξέρεις κάτι. Είμαι κι εγώ ένας άνθρωπος πολύ πιστός. Ο Θεός δεν στέλνει σημάδια χωρίς λόγο· ο Θεός σου έστειλε αυτό το σημάδι για να μάθεις».

Τον ρωτάει τότε ο άντρας:

«Γιατί με εγκατέλειψε;»

Και ο σοφός του απαντάει:

«Τι κάνεις εδώ εσύ, που είσαι ένα πούμα έξυπνο και δυνατό, ικανό να παλεύεις; Κάθεσαι και παριστάνεις το ελαφάκι; Η θέση σου είναι να ψάξεις να βρεις ένα ελαφάκι να βοηθήσεις. Να βρεις κάποιον που δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα μόνος του, με τα δικά του μέσα...»

Πηγή: Ο Δρόμος της Συνάντησης, Χόρχε Μπουκάι, εκδόσεις Orega.

Μια παλιά ιστορία λέει πως ήταν κάποτε ένας τύπος, όχι και πολύ έξυπνος, που όλο έχανε τα πράγματά του. Μια μέρα του λέει κάποιος.

“Αυτό που πρέπει να κάνεις, για να μην χάνεις τα πράγματά σου είναι να σημειώνεις που τα βάζεις”.

Εκείνο το βράδυ, πριν κοιμηθεί, παίρνει χαρτί και μολύβι και λέει μέσα του: “Λοιπόν, για να μη χάσω τα πράγματά μου...”

Βγάζει το πουκάμισό του, το κρεμάει στην κρεμάστρα, και μετά παίρνει το μολύβι και σημειώνει: “το πουκάμισο στην κρεμάστρα”.

Βγάζει το παντελόνι, το αφήνει στα πόδια του κρεβατιού και σημειώνει: “το παντελόνι στα πόδια του κρεβατιού”.

Βγάζει τα παπούτσια του και σημειώνει: “τα παπούτσια κάτω από το κρεβάτι”.

Βγάζει τις κάλτσες και σημειώνει: “οι κάλτσες μέσα στα παπούτσια κάτω από το κρεβάτι”.

Το άλλο πρωί σηκώνεται, ψάχνει τις κάλτσες εκεί όπου είχε σημειώσει ότι τις άφησε και τις φοράει. Βρίσκει τα παπούτσια εκεί που είχε σημειώσει και τα φοράει. Κάνει το ίδιο με το παντελόνι και το πουκάμισο. Και ξαφνικά, αναρωτιέται:

“Κι εγώ που είμαι;”

Κοιτάζει τη λίστα από πάνω μέχρι κάτω, ξανά και ξανά, και, αφού δεν ήταν πουθενά σημειωμένο, δεν μπόρεσε ποτέ να ξαναβρεί τον εαυτό του....

Είναι φορές που μοιάζουμε μ' αυτόν τον ηλίθιο τύπο. Ξέρουμε που βρίσκεται κάθε πράγμα και κάθε άτομο που αγαπάμε, αλλά πολλές φορές δεν ξέρουμε που βρισκόμαστε εμείς. Σαν να ξεχάσαμε τη θέση μας στον κόσμο. Μπορούμε πολύ γρήγορα να εντοπίσουμε τη θέση των άλλων, τη θέση που έχουν οι άλλοι στη ζωή μας, και καμιά φορά μπορούμε να προσδιορίσουμε ακόμα και τη θέση που κατέχουμε εμείς στη ζωή των άλλων. Έχουμε, όμως, ξεχάσει ποιά θέση έχουμε εμείς στη δική μας ζωή.

Αν είναι κάποιος που οφείλει να είναι δίπλα μου συνεχώς, αυτός είμαι εγώ. Και για να μπορώ να είμαι στο πλευρό μου πρέπει να ξεκινήσω από την αποδοχή του εαυτού μου όπως είναι. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αποδέχομαι τις αλλαγές στο πέρασμα του χρόνου. Σημαίνει ότι επαναποθετώ το θέμα σε άλλη βάση, αλλάζω στάση. Γιατί, απέναντι σε κάποιο χαρακτηριστικό μου που δεν μου αρέσει υπάρχουν πάντα δύο δρόμοι για ν' αντιμετωπίσω το πρόβλημα.

Ο πρώτος, ο πιο συνηθισμένος, είναι η κλασική λύση: να προσπαθήσω να αλλάξω. Ο δεύτερος δρόμος, αυτός που προτείνω, είναι να πάψω να απεχθάνομαι το χαρακτηριστικό αυτό, και σαν μοναδική αντίδραση να επιτρέψω την κατάσταση αυτή ν' αλλάξει από μόνη της.

Ακόμα και για να αλλάξει κάτι, ο δρόμος πραγματικά ξεκινάει από το σημείο που εγώ παύω ν' αντιστέκομαι!!!